

NORVÉGIA, KR. U. 873

DIRK GERHARDSSEN LAPOSKÚSZÁSBAN közelített a fjord felé, ahol az aranyszőke lányt látta megállni. Kristen Haardrad egyszer hátra is nézett, mintha hallotta volna a fiút, azután kikötötte a lovát és lement a partra. Balkéz felé sebes sodrással folyt a Horten fjord, de ezen a szakaszon egy sziklakaréj védelmében, egy nyugodt kis öbölben csendes víztükör csillogott. Dirk tapasztalatból tudta, hogy itt kellemesen meleg a víz, és túlon túl csábító a fiatal lány számára.

Már akkor tudta, hogy Kristen ide tart, amikor látta a lányt kilépni nagybátyja, Hugo házából. Amikor fiatalabbak voltak, sokkal fiatalabbak, sokat fürödtek a kis öbölben a lány fivéreivel és unokatestvéreivel. Kristen nagy családban élt: három fiútestvére mellett ott volt a nagybátyja, a fjord innenső partjának ura, no meg tucatnyi unokatestvér az apja ágáról – az egész népes férfitársaságnak Kristen volt a szeme fénye.

Dirknek is Kristen volt a szeme fénye, egészen mostanáig. Nemrégiben kiöntötte neki a lelkét, és a fiatal legények egész sorát követve ő is megkérte a lány kezét.

Kristen visszaütasította – igen tapintatosan, ismerte el később kelletlenül Dirk –, de a csalódás kis híján letaglózta. Tanúja volt, ahogy a nyúlánk, esetlen kamasz lány bámulatos és elragadó nővé érett, és semmit a világon nem szeretett volna jobban, mint hogy egy napon elmondhassa, Kristen Haardrad az ő asszonya.

Dirk lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy a lány leveszi lenvászon ruháját. Ebben reménykedve követte ide, és – Odin segíts! – nem is kellett csalatkoznia. Alig bírta elviselni a látványt – azok a hosszú, formás lábak... csípejének lágy íve... a sima, egyenes háta, amelyet egy vastag, szőke hajfonat takart csupán... Alig két hete, hogy Dirk a kezébe foghatta ezt a hajfonatot, miközben a szerelem őrijító lázában égve csókot próbált lopni a lánytól. Csattanós pofon járt ezért cserébe Kristentől, amitől meg is tántorodott, mivel nem egy gyöngye, törékeny kislány adta. Csupán két hüvelykkel volt alacsonyabb a fiúnál, aki maga hatlábnyira nőtt. Az arcucsapás mégsem térítette észre Dirket. Akkor, abban a pillanatban úgy érezte, megőrül, ha a lány nem lehet az övé.

Szerencse, hogy Kristen bátyja, Selig közbelépett, de az már kevésbé, hogy éppen akkor, amikor Dirk újból megpróbált a lányhoz érni, és eközben a földre teperte. Mindkét férfi sok sebet szerzett akkor, és Dirk elveszítette a legjobb barátját is. Nem azért, mert özszeverekedtek – az északi férfiak mindig készen állnak arra, hogy valami miatt ölre menjenek –, hanem amit Kristennel próbált művelni. És Dirk sem tagadhatta, hogy a magáévá akarta tenni a lányt az apja istállójá-

ban. Ha terve sikerült volna, mostanra halott lenne. És még csak nem is a lány testvérei, unokatestvérei álltak volna bosszút, hanem Kristen apja, Garrick ölte volna meg a pusztá kezével.

Kristent ellepte az öböl vize, de a Dirk ereiben zubbogó vér még nem nyugodott attól, hogy nem látja a lány testét. Nem is gondolta, hogy ilyen kinszenvedést okoz neki az, hogy láthatja úszni. Csak arra gondolt, hogy Kristen egyedül lesz, távol a családjától, és hogy talán ez az utolsó alkalom, hogy ismét kettesben lehet vele. Az a szóbeszéd járta, hogy nemsokára férjhez megy Sheldonhoz, apja legjobb barátjának, Perrinnek a legidősebb fiához. Beszéltek persze már annyiszor annyifélet, hiszen Kristen tizenkilenc telet látott már, és vagy négy esztendeje a fjord mellékén lakó minden épkézláb férfi megkérte már a kezét.

A lány hanyatt fekvé lebegett a vízben, csak a lábujjai, bársonyos combja és dús keble törte át a víztükröt – hogy Loki vinné el, hiszen ő hívogat! Dirk nem bírta türtőztetni tovább magát, sietve lekapkodta a ruháját.

Kristen hallotta a csobbanást, arra is fordult, amerőről a hangot feltételezte, de semmit sem látott. Gyorsan körbekémlelt, de a langyos vizű öböl üres volt rajta kívül, ami hullám fodrozódott, azt mind ő verte. Ennek ellenére elkezdett kiúszni a partra a ruhája és a fegyvere felé, bár drágakövekkel kirakott tőre inkább volt ékszer, mint fegyver.

Ostobaságot csinált, amikor egyedül kijött ide, meg sem várva, hogy valamelyik bátyja elkísérje. De a fiúk éppen apjuk hatalmas hajóján dolgoztak, amivel Selig

készült keletre menni a következő héten. Olyan csábító meleg volt az idő a kemény tél és a hűvös tavasz után, hogy Kristen nem bírta ellenállni a csábításnak.

Kaland volt, amilyenben még sosem volt része, és a lányt mindig is vonzották a kalandok. Ám minden eddigi kalandjában másokkal is osztozott. És tán nem volt a legbölcsebb döntés, hogy teljesen levetkőzött, de abban a pillanatban merész ötletnek tűnt, és Kristen bizony a bátrabbik fajtából való volt. Ezt persze mindig csak utólag bánta meg.

Amint a lány lába medret ért, hirtelen ott tornyosult előtte fenyegetően a fiú. Kristen felsóhajtott, amikor látta, hogy Dirk az, hiszen egyszer már megpróbált erőszakot tenni rajta, és most is ugyanazt a tekintetet vélte rajta felfedezni, mint két héttel azelőtt. Dirk izmos, huszonegy éves ifjú volt, éppen Seliggel, a bátyjával egykorú. Valaha ők voltak a legjobb barátok. Kristen azt hitte, ők is barátok a fiúval, egészen addig a napig, míg az meg nem támadta az istállóban.

Már nem az a kisfiú volt, akivel Kristen együtt cseperedett fel, amikor együtt lovagoltak, fogócskáztak, fürödtek épp ebben a kis öbölben. Jóképű legény volt azzal a sötétarany hajával és mézbarna szemével, de már nem ugyanaz a Dirk, akit ismert, és a lány rettegett attól, hogy megismétlődik az, ami a múltkor megeseett a pajtában.

– Nem kellett volna idejönnöd, Kristen – szólalt meg a fiú halkán, rekedt hangon.

Dirk a lány hosszú szempilláin gyémántként csillogó vízcseppeket bámulta, ahogy lassan végigcsordo-

gáltak Kristen arcán és orrán. A lány megnyalta telt, érzéki ajkait, mire Dirk felnyögött.

Kristen hallotta a férfit, és most inkább dűhtől, mint félelemtől elkerekedett szemekkel nézte őt. Azok a szemek, tisztára, mint az apjáé, egyszerre az ég és a tenger kékje, benne némi aranyló csillogással. Bár most mintha zavarosabb, türkizesebb lett volna, olyan, mint a háborgó tenger hullámainak színe.

– Engedj utamra, Dirk.

– Nem tehetem.

– De mennyire, hogy teheted.

A lány nem emelte fel a hangját, nem volt rá szükség. Így is szemmel látható volt arca minden rezdüléséből, milyen dühös. Ám Dirket hatalmas szörnyeteg űzte, hajtotta előre: a vágy démona. Már nem tudott arra gondolni, milyen szerencsés is volt korábban, hogy nem tette erőszakkal magáévá a lányt.

– Ó, Kristen! – szólt, és meg akarta ragadni a lány mezítelen vállát. – Tudod te, mit műveltél velem? Van fogalmad arról, milyen könnyen elveszítheti a józan eszét egy férfiember ilyen szépség láttán, mint te?

A lány szeme villámokat szórt. – Te már el is veszítetted, ha azt hiszed, hogy...

Dirk ekkor durván Kristen szájára tapasztotta az ajkát, hogy elhallgattassa. A vállánál fogva szorosan magához vonta a lányt, akinek telt mellei hozzátapadtak a férfi mellkasához.

Kristen úgy érezte, mintha fojtogatnák. Fájt, ahogy Dirk szája az övére tapadt, utálta, hogy a férfi teste olyan szorosan feszül neki. Mivel szinte egyazon ma-

gasak voltak, Dirk férfiassága éppen ott ágaskodott, ahová kíváncszott, és ettől még inkább undorodott a lány, mert azért nagyon jól tudta, hogy hogyan működik a nő és a férfi, hogy mit művelnek, amikor szeretkeznek. Az anyja, Brenna már rég elmagyarázta neki a szerelmeskedés mibenlétét, de ezt nem lehetett annak nevezni, hiszen undort érzett csupán.

Átkozta a férfi roppant erejét, ahogy megpróbált kitörni Dirk szorításából. Mindig csodálattal töltötte el a férfiak ereje és bátorsága, de nem akkor, amikor a saját akarata ellen irányult. Tudta, nem lenne nehéz Dirknak utat találnia hozzá, és elrabolnia az ártatlanságát. Ha megteszi, Kristen megölte volna ezért, mert ehhez nem volt joga. Az ártatlansága az övé, és ha majd megtalálja azt a férfit, akit megillet, örömmel adja oda neki. De nem Dirk Gerhardsen volt a kiválasztott.

Kristen a foga közé kapta Dirk alsó ajkát, és teljes erejével beleharapott, miközben a körmét a férfi mellkasába vájta. Addig harapta a férfi száját, míg az le nem vette a kezét róla. A dulakodás közben helyet cseréltek. Dirk megüthette volna a lányt, hogy engedje el, de akkor Kristen leharapta volna az alsó ajkát.

Kristen egyszer csak elengedte Dirk ajkát, és a férfi hasát ugródeszkának használva egy hirtelen mozdulattal hátravetődött a part felé, míg Dirk megtántorodott, és beesett a mély vízbe. Ezzel a lány időt nyert arra, hogy felmarkolja a törét, még mielőtt Dirk újból rávetné magát. De az nem próbálkozott. Ahogy megpillantotta a lány kezében a fegyvert, megállt.

– Ravasz vagy, mint Loki lánya! – horkant fel fájdalmában Dirk véres ajkát nyalogatva; barna szeme dühödten villogott.

– Ne hasonlítgass a te isteneidhez, Dirk. Anyám kereszténynek nevelt.

– Nem érdekel, miféle istenben hiszel – vágott vissza a férfi. – Tedd le a kést, Kristen.

A lány a fejét rázta. Most, hogy fegyver volt a kezében, látszott rajta, hogy már megnyugodott. És Odinra, csodálatosan nézett ki, ahogyan ott állt anyaszült meztelenül, víztől csillogó testtel! Azok a telt, kívánatos mellek, az a puha, selymes, lapos has, az az izgató, rótarany szőrpamacs a lába között. És ott állt, dacolva a férfival, kihívóan, mintha csak azt akarná, hogy a férfi megmocsanjon, és úgy tűnt, nagyon is tudja, mit kezdjen a kezében tartott tőrrel.

– Anyád mást is tanított neked, nem csupán azt, hogy az istenét szeresd – mondta keserűen Dirk. – Biztosan nem az apád és a fivéridek tanítottak meg bánni azzal a késsel, nem is néznék jó szemmel, hiszen hová lenne akkor a büszkeségük, hogy csak ők védhetnek meg téged? Lady Brennától tanultad meg ezeket a kelta trükköket, igaz? Pedig ennyi év múltán tudnia kellene, hogy az ő kelta praktikái nem érnek fel a vikingek képességeivel. Mondd, Kristen, még mit tanított neked?

– A szekercét leszámítva minden fegyverrel tudok bánni, azzal csak azért nem, mert az egy nehézkes hentesbárd, ami nem kíván különösebb ügyességet – felelt büszkén a lány.

– Nehézkésnek tartod, de csak azért, mert nincs elég erőd, hogy forgasd – vágott vissza epésen Dirk.
– Mit gondolsz, mit szólna apád, ha tudná ezt? Fogadok, szíjat hasítana a hátadból, de még anyádéból is.

– Talán elmondod neki? – gúnyolódott a lány.

Dühös pillantás volt a válasz. Természetesen nem mondhatja el az apjának, hiszen akkor el kellene mesélnie azt is, hogyan jutott a tudomására. Dirk firtorán látszott, hogy ezzel ő is tisztában van. Garrick Haardradra gondolva, aki egy lábbal magasabbra nőtt, mint ő, és negyvenhat évével együtt még mindig remek erőben volt, kissé lehültek Dirk indulatai – ha nem is teljesen.

– Mi a bajod velem, Kristen, hogy nem akarsz az asszonyom lenni?

A lányt meglepte a kérdés, de még inkább az, ahogyan elhangzott, kicsit zavartan, halkán. Dirk is anyaszült meztelenül állt előtte, ágaskodó férfiasággal; a lány lopva tekintett végig rajta. Nem rémítette meg az, amit látott, hiszen korábban is látott már felnőtt férfiakat meztelenül, amikor a legjobb barátnőjével, Tyrával belopóztak apja fürdőházába, és elbújtak a nagy vizesdézsa mögött, hogy kilessék, amint a bátyjai fürdenek. Igaz, ennek már több mint tíz éve, de nem csupán ez volt az egyetlen különbség. Még soha nem látott férfiszerszámot ilyen mereven és büszkén ágaskodni, mint ahogy most Dirké állt.

Kristen őszintén válaszolt. – Nincs veled semmi bajom, Dirk. Csodálatos tested van, jó rád nézni. Az

apád tehetős gazda és te vagy az örököse. Bármelyik nő boldog lehet, ha a férjének mondhat téged.

Azt már nem tette hozzá, hogy Tyra még áldozatot is mutatott be az isteneknek, hogy egy napon ő legyen az a nő, Kristen már csak azért sem vette számitásba Dirket férjjelöltként. Tyra már vagy öt éve szerelmes volt belé, de Dirknek erről fogalma sem volt, Kristen pedig megfogadta, hogy senkinek sem árulja el barátnője titkát, Dirknek a legkevésbé.

– Egyszerűen nem te vagy az én emberem, Dirk Gerhardsen – jelentette ki határozottan.

– Miért?

– Mert nem ver hevesebben a szívem, ha meglátlak.

A férfi hitetlenkedve nézett rá. – És mi köze ennek a házassághoz? – kérdezte.

Ennek van csak igazán köze, mondta magában Kristen, Dirknek azonban ezt felelte: – Sajnálom, Dirk. Nem akarom, hogy a férjem légy. De ezt már mondtam neked.

– Igaz, hogy Sheldonhoz mész hozzá?

Kristen hazudhatott volna, hogy kivágja magát a kínos helyzetből, de nem az a fajta volt, aki elferdíti az igazságot csak azért, hogy megkönnyítse a dolgát.

– Sheldon olyan nekem, mintha a bátyám volna. Elgondolkodtam rajta, igaz, és a szüleim is őt szánták férjemül, de az ő ajánlatát is vissza fogom utasítani. – *És ő is meg fog könnyebbülni*, tette hozzá magában, *mivel ő is úgy tekint rám, mint a húgára, és ő sem tudná elképzelni, hogy mi ketten frigyre lépünk.*

– De valakit választanod kell majd, Kristen. A fjord mentén minden férfi megkérte már a kezedet. Már régóta férjnél kellene lenned.

Kristen nem lelkesedett a témáért, hiszen ő volt a leginkább tisztában a helyzetével, ám egyetlen környékbeli férfi sem akadt, akivel szívesen összekötötte volna az életét. Olyan szerelemre vágyott, mint a szüleié, bár tisztában volt vele, hogy valószínűleg kevessebbel kell majd beérnie. Éveken át egyre csak halogatta a döntést a kérők visszautasításával, és a szülei sem erőltették, mert nagyon szerették. De tudta, a végtelenségig sem lehet húzni a dolgot.

Dühös volt Dirkre, amiért az emlékeztette a helyzetére, ami már egy éve minden áldott nap foglalkoztatta.

– Hogy kit választok, ahhoz semmi közöd, Dirk, hiszen nem te leszel az. Inkább igyekezz találni magadnak valaki mást, és kérlek, ne háborgass engem többet.

– A magamévá tehetnélek és kényszeríthetnélek, hogy hozzám gyere, Kristen – figyelmeztette a lányt Dirk. – Mivel annyi kérőt visszautasítottál már, az apád örömet hozzám adna, ha előtte megbecstelenítenélek. Történt már ilyen.

Igen, ebben volt valami. Igaz, előtte az apja még félholtra verné a férfit, de ha Dirk túlélne a verést, akkor oda kellene neki adniuk a lányt. Hiszen többé már nem lenne szűz, így nem kellene senki másnak.

Kristen haragosan felvonta a szemöldökét. – Ha az apám nem ölné meg azonnal, akkor megtenném én.

Ne légy bolond, Dirk. Soha nem bocsátanék meg egy ilyen ócska trükköt.

– De az enyém lennél.

– Mondom, azonnal megölnélek!

– Azt kétkem – felelte túlzott magabiztossággal, ami egyáltalán nem tetszett a lánynak. – Azt hiszem, megérné a kockázatot.

Miközben beszélt, a fiú a lány mellét bámulta. Kristen hirtelen megriadt, tudta, nem lenne szabad itt állnia és beszélnie Dirkkal. Fel kellett volna pattannia Torden hátrára és elvágtatnia innen ahelyett, hogy kivont törrel vitatkozik a támadójával.

– Akkor gyere, próbáld meg most, átokfajzat, de esküszöm, megöllek – sziszegte Kristen.

Dirk a lány törére szegezte a tekintetét, és látta, hogy Kristen úgy tartja a fegyvert, hogy az biztosan célba ér, mielőtt még el tudná venni tőle. Bárcsak alacsonyabb lenne valamivel, bárcsak gyengébb lenne...

Dühe új erőre kapott, de immár a lány anyjára irányult, aki elég örült volt ahhoz, hogy megtanítsa a lányának, hogyan bánjon a fegyverrel. – Nem lesz mindig a kezekben ez a játék, Kristen – dörmögte mélyen.

A lány felszegte az állát. – Bolond vagy, ha fenyegetsz. Mostantól biztos, hogy sosem találsz egyedül.

Dirk felfortyant. – Akkor reteszeld be jól az ajtód éjjel is, ha alszol, mert meglásd, egy nap megszerezlek magamnak.

Kristen méltatlannak érezte, hogy feleljen a fenyegetésre, így inkább a vállára dobta a ruháját, és egy

perce sem véve le a tekintetét Dirkről, hátranyúlt Torden gyeplőjéért. Pár lépést tett, majd belemarkolt a ló selymes fehér sörényébe, és azonnal vágásra ösztökélve az állatot, föl pattant a hátára.

Hallotta még Dirk hangos szitkozódását, de nem gondolt már vele, csak azon izgult, hogy addig sikerüljön a paripa lelassítása nélkül belebújni a ruhájába, míg odaér a Haardrad-birtokhoz, nehogy valaki meglássa. Nem találna elfogadható magyarázatot, ha pedig kiderülne az igazság, őt nem engednék el többé sehova, Dirk Gerhardsen pedig nagy bajba kerülne.

Ha nem félt volna a büntetéstől, Kristen bevallotta volna, hogy mi történt, de a szabadság mindennél fontosabb volt neki. Az apja már így is túl sokat aggódott érte. Az anyja nem, hiszen azokon a hosszú nyarakon, mikor az apja és a fivérei a távolban hajóztak a portékájukkal, megtanította neki, hogyan védje meg magát. Brenna titokban mindazt átadta Kristennek, amit még ő az apjától kapott: hogy milyen fortéllyal használhatja a fegyverét, és hogyan győzheti le a nálánál erősebb ellenfelet. Mert ehhez bizony fortélyra volt szükség, hiszen hiába volt Kristen vagy egy fél lábbal magasabb az átlagosnál, azért a férfi ereje hiányzott belőle.

Kristen végtelenül büszke volt rá, hogy meg tudja védeni magát, de eddig ez volt az első alkalom, hogy valóban szüksége volt erre a tudására. Nem hordhatta olyan nyíltan a fegyverét, mint a férfiak, mert az apja éktelen haragra gerjedt volna, ha megtudja, mit tanult Kristen az anyjától.

Kristen volt a család szeme fénye, akit rajongva szerettek és óvtak. Két évvel idősebb bátyja, Selig mellett ott volt a tizenhat telet megélt Eric és a tizennégyet látott Thorall. Ott volt még unokatestvére, Athol, aki pár hónappal volt csak idősebb Selnél, nem beszélve az apja oldaláról száz meg száz másod- és harmadunokatestvéréről, akik hajlandóak lettek volna életük árán is megvédeni Kristent bármitől. Tökéletesen biztonságban volt tehát, és nem akart semmit bizonyítani úgy, mint az anyja, aki ennyi idős korában mindenáron próbára akarta tenni magát.

Így volt ez mindeddig. Most viszont, ha ő is elhajózna a jövő héten Seliggel és a barátaival a keleti kereskedővárosokba, akkor nem kellene Dirk miatt aggódnia – legalábbis a nyár végéig, amíg vissza nem jönnek. Addigra a fiú talán asszonyt is talál magának, és akkor nem zargatja őt többé.

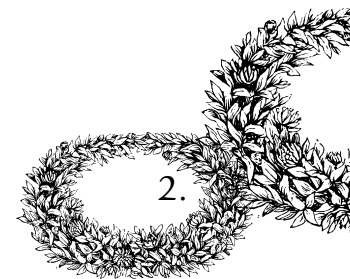
De sajnos hiába kérdezte, hogy velük tarthat-e, nem volt a válasz. Túlon túl felnőtt volt már ahhoz, hogy ennyi fiatal férfival együtt hajózzon, még ha az apja hajója is az, és a parancsnok a bátyja. Így, hogy az apja, Garrick nem ment, nem mehetett ő sem. Pedig még incselkedett is vele, megpróbálta rávenni, hogy milyen jó volna, ha találnának Birkában vagy Hedebyben egy hozzá hasonló vagyonos kereskedőt, akit haza lehetne hozni férjnek, de Garrick így sem állt kötélnek. Ha nem lehet ott, hogy szemmel tartsa a lányát, mint ahogy korábbi három közös hajóútjukon tette, akkor bizony Kristennek otthon kell maradnia.

Johanna Lindsey

Garrick már vagy nyolc éve nem szállt vízre, a kicsit melegebb nyári hónapokat Brennával töltötte inkább, a hajóit meg Perrinre, a barátjára, vagy fiára, Seligre bízta, hiszen már ő is elég idős volt hozzá. Kristen szülei nyárra északra lovagoltak, és csak az ősz beálltával tértek vissza. Együtt vadásztak, együtt barangolták be a tájat és nagyokat szerelmeskedtek – Kristen is ilyen kapcsolatról álmodozott. De hol találni még egy ilyen férfit, mint Garrick, aki gyengéd és kedves mindazokhoz, akiket szeret, de kíméletlen és félelmetes mindazokkal, akiket nem? Olyat, akire csak rá kell nézni, hogy egy asszony szíve hevesebben verjen, akárcsak Brennái, ha az urára pillantott.

Kristen nagyot sóhajtott, majd hazafelé irányította lovát. Nincs ilyen ember, errefelé legalábbis. Akad persze kedves férfi szép számmal, kíméletlen éppenséggel még sok is. Észak sok remek embert adott a világnak, jóra való, derék férfiakat, de Kristen fiatal szívét egyik sem tudta megérinteni eddig. Bárcsak elhajózhatnának Seliggel keletre! Kell valahol lennie egy férfinak, akit neki rendelt a sors, tán egy kereskedő vagy hajós, mint az apja – egy dán vagy svéd, esetleg egy norvég, a déli végekről, ők mind a nagy keleti városokban cserélnek portékát. Már csak oda kell menni és megtalálni a Nagy Őt.

2.

KRISTEN A KONYHÁBAN VÁRTA AZ ANYJÁT. Selig másnap kora reggel készült útnak indulni, az idő tájt, amit máshol a világon hajnalnak hívnak, de mivel itt fent északon a nap csupán pár órára bújt el a látóhatár mögött, csak reggelnek hívják.

Seliggel együtt harmincnégy hajós várta az indulást. Akad köztük pár unokatestvér, de a legénység zöme barátokból, a tenger fiatal és idősebb szerelmeseiből állt. A hajó gyomrát színültig töltik majd az eladni szánt prémek és más áruk, amiket a hosszú téli estéken készítettek. Kristen családjának ötvenöt állatbőr volt a része a szállítmányból, köztük két igen értékes jegesmedvebunda, amiért sokat adnak a keleti kereskedők.

Nagy haszonnal kecsegtető útnak néztek elébe, és ez volt az utolsó alkalom, hogy Kristen megpróbáljon mégis velük tartani. Selig mondta már, hogy ő nem bánná, ha a lány velük menne, persze neki mindig is nehezebb esett bármit is megtagadni a hűgától. Mivel azonban apja csak ezen a héten már háromszor is nemet mondott, egyedül az anyjában bízhatott, hogy Garricket jobb belátásra bírja.